

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtak in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, pol leta 2 K in za četrta leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dopošilja do odpovedi. — Udje „Katol. tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 vin. — Uredništvo: Koroška cesta št. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta št. 5, vsprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne pečitve za enkrat 15 vin., za dvakrat 25 vin., za trikrat 35 vin. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede zjutraj. — Nezaprite reklamacije so poštnine proste.

Nova postava zaradi kužne bolezni domačih živali.

Naši živinorejci se opravičeno pogostokrat pritožujejo nad pomanjkljivimi določbami sedanje postave zaradi kužne bolezni domačih živali. Imeli so mnogokrat poleg škode še tudi sitnosti s političnimi oblastmi in sodišči. Kmečki poslanci so vsled tega zahtevali, da vlada predloži nov zakonski načrt, ki se bo bolj oziral na kmeta-živinorejca, obenem pa vendar zelo strogo zahteval vse odredbe, da se kuga ne razširja. Vlada je želji ustregla in predložila poslanski zbornici načrt nove postave zaradi kužnih bolezni domačih živali.

Ker je treba, da se ljudstvo zanima za postavodajstvo, zato priobčujemo najvažnejše točke iz predloženega zakonskega načrta. Sedaj, ko se postava ni sklenjena, je čas, da živinorejci izrečejo svoje želje in jih javijo poslancem. Pozneje bo za dolgo časa jadrkovanje zopet brezuspešno. Evo torej najvažnejših določb!

Potni listi.

Velike važnosti za trgovino z živino so živinski potni listi.

Živinski potni list je treba imeti za prežvekovalce, kopitarje in prašiče, če se jih žene:

- a) na semenj, ogled ali razstavo;
- b) vsled menjave kraja iz ene občine v drugo;
- c) po železnici ali ladji;
- d) brez stalnega bivanja iz enega kraja do drugega.

Živinske potne liste izdajajo župani, z dovoljenjem politične oblasti tudi občinski svetovalci in odborniki, kar je tudi sedaj v navadi. Pred izdajo potnega lista se bode morala žival glede na zdravstveno stanje natanko pregledati po osehah, potrjenih od politične oblasti. Če bode potreba, zahtevala bode politična oblast izdajo potnih listov tudi za druge živali, ki niso tu imenovane. Nova postava bo v tem oziru ostra in nekaj razširjena. Ima pa nekaj spremembe, ki dajejo prometu in trgovini nekaj olajšave. Sedaj se sme izdati za zdravo domačo žival potni list le, če v okraju ali okolici ni nobene kužne bolezni. Po novi postavi se bode bolezni nekoliko ločile in bode z ozirom na značaj bolezni okraja mogoče dobiti za popolnoma zdravo žival potni list. Popolna zaprtija ostane v gotovih slučajih.

PODLISTEK.

V časnik.

Humoroska, prevel Iv. Vuk.

„Ljubi moj Karl, čas bi že bil, da zapustiš to razvajeno in razposajeno fantovsko življenje ter si poiščeš primerno nevesto. Prekoračil si že trideset let; tvoja služba kot ministrski uradnik že zadostuje, da dobiš dekle. Midva z očetom se ti zraven tega dava tudi nekaj, da bosta lahko udobno živela, saj veš, da si ti edini dedič najinega, ne majhnega premoženja. Odoči se torej, ljubi Karl, ker zelo hitro, da prehitro zginejo zlata mladostna leta. Starost pride, skoro bi rekla, kar čez noč, in z njo vred kolikor toliko sitnosti in druge take neprijetnosti, ki je pripisujejo starosti. In navadno se te prikažejo pri moških prej, kakor pri ženskah.“

Tako je govorila mati, gospa Karolina Potočnik, svojemu sinu Karolu; oče med tem vstane in pogleda zasmehljivo svoje soprogo po strani.

Mati nadaljuje: „V starosti potrebuje — mož bolj kakor ženska — nekoga, da ga neguje in oskrbuje. Kdo drugi skrbi za moža, bolj brez vsake sebičnosti in z ljubeznijo, kakor žena? Torej Karl, odoči se! Skrb za tebe, ti edino, ljubo dete, me sili do tega, do te prošnje.“

Karl je bil pri tem ganjen. Saj so bile te prošnje izrečene iz ljubezni in skrbi za njega. Če se pa oženi, vpreže se v jarem, ki mu izhije vse veselje do prostosti in do življenja. Karl je neryozno bobnal po mizi ter sedaj pa sedaj na lahno zažvižgal. Nazadnje

V varstvo živinoreje bode politična oblast natanko nadzorovala živinski promet, bolnišnice, pitalnice, pašnike in gostilniške hleve, in v tem oziru v slučaju potrebe izdala posebne živinozdravniške policijske določbe.

Pri prevažanju živine po železnicah in ladjah bo treba na sledeče paziti:

1. Nakladanje in izkladanje živine se bo vršilo le na za to urejenih postajah, za druge kraje bo treba dovoljenja politične oblasti.
2. Pri nakladanju in izkladanju se bode morala živina po določenem živinozdravniku pregledati.
3. Živina se bode smela, razun v sili ali z dovoljenjem politične oblasti, izkladati le na kraju, kamor je namenjena.
4. Olajšave z ozirom na točke 1., 2. in 3. se bode dale potome posebne odredbe.
5. Inozemska živina se ne bode smela prevažati skupaj z domačo, klavna ne skupaj s plemensko.
6. Za slučaj bolezni in pogina med vožnjo bode posebne odredbe.

Isto velja za prevažanje na ladjah. Za ogled klavne živine in mesa se bode izdali posebni predpisi.

Poginole živali se bode morale hitro in globoko pokopati ali kemičnim potom uničiti. Zavoljo osebne varnosti se bode izvršilo natančno razkuževanje in čiščenje.

Kužne bolezni.

Posesnik živine je dolžan, če zapazi znamenja kužne bolezni, to takoj naznaniti županstvu in žival na posebnem od drugih živali odločenem prostoru imeli, najbolje v posebnem hlevu. Prostor na katerem je žival stala, dobro očistiti, gnoj spraviti iz hleva in ves prostor z apnom dobro pobeliti.

Dolžnost okuženje naznaniti veže živinozdravniku, živinske oglednike in konjedree, če sami opazijo sumljiva znamenja bolezni ali če jim kdo o tem naznani. Dolžan je tudi to naznaniti vsak, ki ima večkrat opraviti z živino. Predvsem je orožništvo v to poklicano, vsak pa opravičen naznaniti slučaje sumljivih bolezni, če zve za nje.

Osebam, ki naznanijo slučaje kužnih bolezni, lahko politična oblast določi darila od 10 do 50 kron, ako so s tem zavrnili razširjanje kužne bolezni. Okužene ali sumljive živali se ne smejo prepeljavati iz hlevov. V hlevih, kjer so take živali, ne sme prenočevati drugi kot osebe, ki strežejo živalim. V hlev

sme hoditi gospodar, za strežbo odločene osebe, živinozdravnik in osebe, ki jih gosposka za to odloči. Na to mora paziti gospodar.

Župan mora takoj, ko zve o kužnih boleznih ali o sumljivem bolehanju ali poginu, to naznaniti okrajnemu glavarstvu. Dolžan je vse potrebno ukreniti, da se bolezen ne razširja. Župani bode imeli po novi postavi nekaj širji delokrog in nekaj več opravila.

Bolezen preiskuje okrajni živinozdravnik, ki pokliče župana ali kakega občinskega svetovalca. Posesniku je prosto poklicati k ogledovanju svojega živinozdravnika. Ako se izkaže, da je naznanjena bolezen nalezljiva kužna bolezen, potem obvesti politična oblast o tem tudi sosedne občine, da glede razširjanja bolezni potrebno ukrenejo.

Živinozdravnik napravi zapisnik sumljivih živali, jih tudi zaznamuje in jih sme sam živinozdravnik zdraviti. Za nadzorstvo in razkuževanje odloči živinozdravnik gotove osebe. V okuženih krajih se vršijo večkratna pregledovanja živine, ki jih določi politična oblast. Kako se postopa pri raznih kužnih boleznih, za to bo v novi postavi še za vsako bolezen posebej naznanjeno.

Odškodnina.

Važna bo za živinorejce nova postava glede odškodnine. Po sedanji postavi se dobi odškodnina le za živali, ki so bile kot sumljive pobite in za zdrave spoznane. Po novi postavi bo pa pravica do odškodnine zelo razširjena.

Država plača odškodnino:

1. Za prežvekovalce in kopitarje, ako so bili na ukaz politične oblasti umorjeni, če so bili tudi bolnim spoznani;
2. za prežvekovalce, kopitarje in prašiče, če so vsled oblastvenega cepjenja poginoli, in
3. za stvari, razun gnoja, če so bile uničene vsled razkuževanja.

Za živinorejce je ta odredba važna, ker bodo brez skrbi, da vsled živinskih bolezni ne bodo oškodovani. Treba bo torej samo paziti, da bodo vsak slučaj bolezni pri živini, če je tudi le sumljiv, takoj naznanili županu, če so orožniki bližje, lahko orožnikom ali živinozdravniku. To bo pa dobro naznaniti v navzočnosti prič, da se ne bo pozabilo, kajti znano je, da velja pred sodnijo izpoved orožnika, ne živinorejca.

Kako visoka bode po novi postavi odškodnina?

se dvigne in premeri parkrat z dolgimi koraki sobo in reče:

„Ljuba mati, pusti me! Dovolj sem star, da vem, kako mi je boljše. V ta trd jarem se ne dam uprezati — — — Pri tem je gledal pomenljivo na svojega očeta, ki je sedel pri mizi, ter nadaljuje: „— nočem, da bi me kdo potem opazoval in pazil, kedaj pridem zvečer domov, ter si dal zapovedovati, koliko smodk smem kaditi, ali če se sploh smem kaditi, da bi pri tem kje lepega pohištva ne onesažil. Nočem, da — — —“

Oče pogleda zadovoljno sina in po strani svojo soprogo ter z ironičnim nasmehom reče:

„Vse res, Karl. Vendar se navzlic temu moraš oženiti. Glej, ti lahko izvoliš po svojem srcu. Ti si — jaz znam, akoravno sem tvoj oče — krasen fant. — Ljudje govore, da si zelo meni podoben in — — —“

„Oho!“ pretrga mati besedo, „ali nima Karl mojih oči? Ali nima morebiti mojega nosa? Ali nima Karl mojih lepih, bujnih las! Ali nima Karl bisernih zob — — —“

„Kakor si je ti v mladosti imela,“ reče oče: „da, da, saj rečem, jaz sem popolnoma tvojih misli. Vse ima od tebe, naj še ima one brčice pod nosom od tebe! Ljudje se mi pač bolj prilizujejo, kakor zaslužim — saj vem — pa pustimo to! Karl je — tako ali tako — mož, ki lahko voli med dekleti, kakor noben drugi.“ In obrnjen k sinu nadaljuje: „Torej se lahko odočiš, Karl? Govori!“

„Pustite me še nekaj časa pri miru!“ odvrne sin. „Vzamita mi dedščino, ali oženiti se nočem! — Kako lahko je, da se kupi mačko v zaklju in celo življenje se mora bridko pokoriti. K temu moram pripomniti — če se enkrat mislim oženiti, ako, rečem! — potem moram dobiti dekle — prvič: Stara naj

manj dvajset let. Ne sme pa imeti nič premoženja, ker gospodar v hiši hočem biti jaz. Žena me mora pustiti delati, kar bom hotel, bodisi v hiši ali zunaj. — Jaz že sam vem, kaj naj delam. Drugič: Mora biti uljudna in najgorša izmed vseh zemeljskih žensk ter da ne bo hodila za menoj in me iskala po gostilnah. Tretjič:“

„No, Karl“, mu pade oče v besedo, „to so zelo lahko izpeljive želje; torej tretjič?“

„In tretjič“, nadaljuje Karl, „mora — ali, kakor rečeno, jaz se ne bom ženil. Čemu se o tem pogovarjati in naštevati lastnosti, ki so kakor fata morgana . . . Bodite zdravi, moram k naši seji — seveda“ — pogleda na svojo uro — „že je ob šestih.“ Karl vzame palico in klobuk in gre.

„Imate danes uradno sejo?“ vpraša oče odhajajočega.

„Ne, pač pa sejo in razmotrivanje o potrjenih pravilih našega fantovskega kluba, ki smo si ga postavili. Jaz sem njega predsednik. Dolžnost je, se nikdar oženiti. Znamenje je šopek z deteljico. Kdor prelomi naše postave, se mu prevleče zeleno pero deteljice s črnim papirom v dokaz, da se je dal premetiti od tistih vrst ljudi, katere imenujemo ženske!“ In pri tem odide.

„Si slišal, stari? Fantovski klub in on predsednik. Potem se pa pravi, da so ženske neka vrsta ljudi — o ti moj! — In sedaj ga naj oženiva?“

„Veš kaj, Simon“, nadaljuje živahno soproga. „Vsekako poskusiva! Či nič ne koristi, tudi ne škoduje! Vsodi se k pisalni mizi in piši, kaj ti narekujem.“

Soproga uboga.

Piši naslednje naznanilo v dnevniki „Stajerga“:

Za prežvekovalce in kopitarje, ki se umirijo vsled oblastvenega ukaza in so za zdrave spoznani, ali če poginejo vsled oblastveno ukazanege cepljenja in za stvari, ki se uničijo pri razkuževanju, plača država celo vrednost.

Za živali, ki se jih pri raztelesenju spozna bolnim, plača država pri kugi na gobcu in parkljih štiri petine navadne cene, pri drugih boleznih pa polovico navadne vrednosti, le pri vraničnem prisadu za govede in konje dovoli poljedelsko ministrstvo podporo do polovice navadne vrednosti. Vrednost živali ceni komisija dveh zaprišenih cenilcev in enega organa politične oblasti.

Za prašiče, ki se morajo zaklati ali poginejo vsled cepljenja, ki ga je odredila oblast, bo sledeča odškodnina:

a) za klavne prašiče 95 odstotkov povprečne tržne cene za čisto vago, kakoršna je bila v pretečenem mesecu v glavnem mestu;

b) za prašiče za rejo plača ceno, kakoršna določa četrtletno politična oblast v sporazumu s kmetijskimi korporacijami z ozirom na starost in pleme;

c) za plemenske prašiče pa po določilu pod lit. b) z 25 odstotnim dodatkom na omenjeno ceno.

V katero vrsto spadajo prašiči, določa vodja komisije.

Za vsled kuge zaklane ali poginole prašiče bo de plačala država le polovico vrednosti.

So pa tudi sivčaji, v katerih država ne plača zgoraj navedene odškodnine, ampak samo en del.

Ti so:

Če je gospodar ali njegov namestnik opustil predpisano naznanilo o sumu ali začetku kužne bolezni.

Če je isti s tem, da je vedoma bolno ali sumljivo žival postavil v svoj hlev, zakrivil razširjanje kužne bolezni. Če posestnik opusti priložnost, da ne da svojo žival proti boleznim cepiti, kadar to dežela ali država podpira ali priporoča. Ako je bila žival bolna prepečljana iz dežel, ki jih ta postava ne zadene.

Če se posestnik preveč pregreši zoper živino-zdravniško-poličijsko predpise, se lahko zgodi, da ne dobi nobene odškodnine ali podpore, ampak kazni. Treba bode torej natanko paziti, da se bodo živinorejci ravnali po predpisih postave, ker le s tem bode doseženi namen nove postave.

Kužne bolezni, ki se bodo morale naznaniti, so:

1. Kuga na gobcu in parkljih.
2. Vranični prisad, divja in goveja kuga.
3. Pljučna kuga goved.
4. Smrkavost.
5. Koze pri ovcah.
6. Francozi pri konjih in govedih.
7. Garje pri konjih, ošlih, mulah, ovcah in kozah.
8. Steklina.
9. Svinjska kuga.
10. Rdečica prašičev.
11. Kolera in kuga pri perutnini.
12. Pljučna jetika pri govedih v nekaterih slučajih.

Politični ogled.

— **Državni zbor.** V ponedeljek in torek, dne 18. in 19. t. m. je zboroval odsek za spremembo pravilnika. Slovensko stališče je izrazil dr. Korošec. Slovenski narod sam za se ne more imeti v državnem

„Tridesetletni, lep mož, uradnik z velikim zasebnim premoženjem, išče za zakonsko tovarišico deklico, staro najmanj dvajset let. Ni ji treba nobenega premoženja, pač pa mora biti najgorša izmed žensk. Posebno ta lastnost se mora upoštevati! Fotografije in pisma se naj pošiljajo pod naslovom Karl, poste restante.“

Ko je bilo to naznanilo pisano, ukaže soproga: „Tako! Idi v upravništvo „Stajerca“ in daj trikrat inserirati. Radovedna sem, katera in koliko se jih javi. Znabiti se Karolu le katera dopade; ako ne — no, potem to tudi ne škoduje.“

Soprog ide in ukaže trikrat to naznanilo inserirati.

Za osem dni se poda mati Karola, gospa Karolina Potočnik, sama na pošto, da vzame pisma in fotografije. Za ta namen vzame seboj velik kovček, da spravi vsa pisma. Kako se je pa začudila gospa Potočnik, ko je dobila samo eno pismo pod naslovom Karl!

Z glavo majaje se napoti domov. Karl je ravno z očetom kadil, ko mati vstopi.

„Veš, Karl, kaj sva z očetom poskusila,“ začne, „da ti poiščeva nevesto in soprogo po tvojem okusu in želji? Ali — tju, tju, — prešmentano kadenje! Vse mi bosta zamazala, pohišstvo, bele zastore, vse!“

„Ze vem“, odvrne smeje sin; „oče mi je že povedal o tem — oprostita ta izraz — o vajinem zvitem in nelepem načrtu! Tisoče, desetisoče se jih bo javilo, ki nimajo premoženja in so še mlajše, kakor dvajset let. To je razumljivo samoobsebi. Tisoče, desetisoče se jih javi, ki bodo se celo rekla, da so lepe, da so najgorše; ali kako naj jim verjamem? Kako

zboru mnogoštevilnega zastopstva, ker mu je število poslancev po volilnem redu že v naprej določeno. Vsled tega je treba varovati prosto gibanje majhnih strank, osobito če zastopajo cel narod. Nadalje se moramo vprašati v sedanjem trenutku, za kako parlamentarno večino naj postavimo pravilnik? Nikdar tega ne bomo mogli dovoliti večini, ki bi bila nam Slovincem sovražna. Vsled tega bodo slovenski zastopniki v odseku sodelovali pri spremembi pravilnika, kakor ga zahtevajo njih težnje, vendar v tem še ni izraženo njihovo stališče v zbornici sami. Dne 20. t. m. se je začel državni zbor. Najprej pridejo nekateri češki nujni predlogi na vrsto, potem pa slovenski zaradi nemških izgrediv v Ptuj, Celju in Mariboru. Izmed štajerskih Slovencev govori dr. Korošec, da označi stališče Kmečke zveze glede nemških izgrediv. Cesar je dne 20. sprejel nove podpredsednike državnega zbora, med njimi Slovence Pogačnika.

— **Vsebina avstrijsko-turške pogodbe.** Avstrijsko-turška pogodba, ki jo je podpisal turški ministri svet, vsebuje sledeče: 1. Utrditev avstrijsko-turškega prijateljstva. 2. Turčija se odpove svoji suvereniteti v Bosni. 3. Avstrija vrne Sandžak. 4. Avstrija dovoli povišanje turške carine od 11 na 15%. 5. Avstrija zagotavlja, da varuje v Bosni vsa veroizpovedanja enako, vsem da svoboda kulta, svoboda občevanja s pristojno cerkveno oblastjo in popolne državljanske pravice. 6. Avstrija privoli pogojno v izpremembo svoje konzularne sodne oblasti in poštnege prometa. 7. Plača 54 mil. kron.

— **Kranjski deželni zbor** je dne 16. t. m. končal zasedanje. Zbornica je stala pod dvojnimi velikim utisom; pod utisom krepkega in za ljudske težnje skrbnega zastopa katoliško-narodnih poslancev, kakor tudi pod utisom predsednikove izjave, da je ljubljanski župan Hribar zahteval vojaštvo nad svoje slovenske sosesane.

— **Hribar in Schwarz.** Cela slovenska javnost se je z opravičeno jezo obračala proti kranjskemu deželnemu predsedniku Schwarzu, katerega je krivila, da je povodom ljubljanskih izgrediv poklical na pomoč vojaštvo, vsled česar je prišlo dne 20. septembra do prelivanja nedolžne slovenske krvi. Liberalni poslanci v kranjskem deželnem zboru so Schwarzu ob otvoritvi deželnega zbora zalučali hudo očitanje v obraz: „Morilec.“ Sedaj pa se je izkazalo, da je ljubljanski župan Hribar zahteval od Schwarz, naj pokliče vojaštvo, in da je Schwarz le na njegovo zahtevanje res dal poklicati vojaštvo. Deželni predsednik kranjski je to izpovedal na podlagi aktov. S tem je položaj spremenjen. Velik del slovenske ogorčenosti zasluži torej tudi ljubljanski župan in načelnik liberalne stranke, Hribar. Naravnost skrajno nepošteno pa je, da celjski liberalni dnevnik vsled tega odkritja napada dr. Susteršiča, ki je Schwarzovo izjavo v svojem govoru le omenil, ne pa Hribarja, ki ima neodpustljivo dejanje na svoji narodni vesti. Če hočejo liberalci vsako nelepo dejanje, in če je tudi še tako vnebovpijoče, na svojih pristaših prikriti, potem si bodo vzgojili ljudi, ki bodo najhujša siba božja ne samo za nje, ampak za slovenski narod sploh. Slišijo se govornice, da mislijo v tej zadevi ljubljanski liberalci poštenije nego njih štajerski somišljeniki ter zahtevajo, da Hribar kot župan odstopi.

— **Kaj bo z vojsko?** Srbi so vsled tega, da sta se Avstrija in Turčija sporazumeli, silno potrti. Ravno Turčija, od katere so v prvi vrsti pričakovali v morebitni vojski proti Avstriji pomoči, je sedaj izločena iz vrst naših nasprotnikov. Kljub temu pa še nočejo mirovati. Srbija si je nabavila silno mnogo orožja in drugih vojskinih potrebščin in s tem poka-

se naj o tem prepričam? Kakor veste, sem jaz poseben človek, nikakor pa ne sovražnik žensk, pač pa nesrečnega zakona, ker je ženska vsakemu najhujša nadloga. Na vse križe, ki jih mora moč nositi, se vse zraven ženska nadloga, in ubogi mož —?! Rečem pa vam, da mora biti moja ženska najgorša. Nihi najmanjše napake ne sme imeti. Jaz sem že enkrat takšen — drugi pokažem takoj hrbet. Ali ni to značajno, da se zahteva lepota brez denarja, in potem grda z mamonom?! Tako je vse v harmoniji. Oprostita mi torej in ne delajta me nesrečnega!“

„Ti si in boš ostal trmoglavnež!“ reče mati.

„Tudi to ima od tebe!“ zamrmra oče vmes.

„Kljub temu hočemo videti!“ reče gospa Potočnikova in vzame iz kovčka pismo ter ga odpre in bere:

„Stara sem 19 let, brez denarja.“ —

„Vse to verujem do besede!“ reče sin. „Če je najlepša? Stavim glavo, da bo rekla, da!“

Mati bere dalje: „Drugo lastnost, ki se zahteva, pa sodite po fotografiji.“

„Ali“, vrisne Karl, „sedaj pride, da je najgorša! Videli jo bomo najbrže s kuhalnico ali pa pri šivalnem stroju. Znabiti celo s častno diplomo, kot doktorica filozofije! Pokažite!“

„Tu je slika“, vzklikne oče, ki je odvil fotografijo . . .

„Naj vidim“, se šali Karl in prime za fotografijo. Samo en pogled in udarec z roko:

„No to imate! Kako se pa vam dopade ta grbasta, pikasta, kakor trska suha postava brez las, ta izvrzek žensk?! Izvrstno ste se blamirali, ha, ha!“

Osuplost starišev je bila velika.

Oče vstane, poišče dotično številko „Stajerca“ in bere:

zala, da hoče tudi zanaprej ostati Avstriji sovražna. Ravno kar poročajo listi, da delajo Srbi priprave, da spustijo v zrak velik most blizu Belgrada, ki služi mednarodnemu prometu. Velikanske množine dinamita so baje naložili ob Savi pri Zemlinu in Belgradu, ita lahko vsak trenutek spustijo most v zrak. Avstro-ogrski poslanik grof Forgach je že tudi vsled tega svaril srbsko vlado, češ, da to nasprotuje mednarodnemu pravu. Srbija se je opravičila s tem, da sta jo dva zastopnika evropskih velevlasti opozorila, da namerava jo avstro-ogrške čete Srbijo napasti. Vojska še torej vedno ni izključena.

— **Srbska vlada** hoče se enkrat v posebnem pismu velevlastem pojasniti svoje stališče. Zahteva mali del zemlje, ki je potreben za teritorijalno (zemeljsko) skupnost Črne gore in Srbije, kar se naj stori v obliki regulacije meje. V pismu o aneksiji Bosne in Hercegovine ne bo govora.

Mala politična naznanila.

Dne 15. januarja: Na Dunaju so imeli Čehi protestno zborovanje proti predlogu nižjeavstrijskega deželnega poslanca Axmanna, da bodi na vseh javnih solah na Nižjeavstrijskem učni jezik izključeno nemški. — Proti Nemcem v Pragi. Pri zborovanju poročevalcev praškega magistrata so sklenili, da nabavi Praga potrebne stvari le pri čeških tvrdkah. — Rusija namerava ustanoviti v Carigradu rusko banko. — Bančna pogajanja med Avstrijo in Ogrsko se bodo začela najbrž 20. t. m. — Italijansko vseučilišče se bo, kakor se govori v parlamentarnih krogih, ustanovilo na Dunaju.

Dne 16. januarja: Turška vlada je izdala uradne naredbe, da bodo mogle avstrijske ladje v turških lukah neovirano nakladati in razkladati. Pričakuje se tako konec bojkota. — V Kuri na Turškem je prišlo pri nekkih volitvah med orožništvom in prebivalstvom do hudega spora, pri katerem je bilo več oseb, med njimi trije častniki, umorjenih. — Francoski ministrski svet je načeloma pritrdil odpravi javnega usmrčenja. — Na Portugalskem so hudi nemiri. Bati se je, da se proglašajo Portugalska za republiko.

Dne 17. januarja: Bojkot proti avstrijskemu blagu še ni ponehal, ker je bojkotni odbor sklenil, da bojkot opusti še-le tedaj, ko bo turško-avstrijska pogodba podpisana in od parlamenta odobrena. — Ministrski predsednik baron Bienerth je včeraj vladarju v daljši avdijenci poročal o notranjepolitičnem položaju in o pripravah za češko-nemško sporazumljenje. — Ogrski ministrski predsednik Weckerle se je včeraj posvetoval z našim znanim ministrom Aehrenthalom o vojaških zadevah. — Podpredsednik praškega poštnege ravnateljstva Nemeček Svoboda, ki ni hotel izvršiti naredb o ureditvi jezikovnega vprašanja pri praških poštah, je nemudoma nastopil dopust in je bil včeraj od trg. ministrstva suspendiran (od službe odstavljen).

Dne 18. januarja: V češkem Narodnem domu na Dunaju se je vršil včeraj šod dunajskih Čehov proti znanemu Axmannovemu predlogu v deželnem zboru. Zborovalci so zagrozili, da v slučaju sankcioniranja te predloge izbruhne stavka 25.000 čeških šolskih otrok na Nižje Avstrijskem. — Danes se je zopet pričelo zasedanje ogrskega državnega zbora. — Nemskim buršom v Pragi se je včeraj zopet vzljubilo batin. Šli so s svojimi čepicami in frankfurtarskimi trakovi „bumlat“ in izzivali na Prikope. Dasi jih je branila policija in žandarmerija, jih je bilo vendar nekaj pošteno tepenih. — Turški bojkotni odbor je v daljši seji sklenil bojkot proti avstrijskim

Tridesetletni, lep mož, visok uradnik z velikim privatnim premoženjem išče za zakonsko tovarišico deklico, staro najmanj dvajset let. Ni ji treba nobenega premoženja, pač pa mora biti najgorša. Posebno ta lastnost —

„Najgorša sem ti diktirala, oče!“ vzklikne mati jezno. „Ti stari tepec ti — ti — oh, Bog . . .!“

„Tukaj vam je „tiskarski skrat“ prav lepo blamažo napravil!“ se smeje Karl. „Dobili ste zasluženo plačilo za to, da me silite pod jarem nežne, pa vendar železne roke — prav dobro tako! In le ena edina najgorša se je javila?! Čudno. Da, ako bi ženskega samoljubja ne bilo, bi se jih pač tisoče javilo. Seveda, dobiti moža bogatega, to ni kar si bodi. Nobena bi pač ne bila rada najgorša. Čudim se le, da je le ena se vsekako spoznala, da je grda — hahaha! Kakor rečeno, prav dobro, izvrstno! Ti presneti „tiskarski skrat“, ti — najgorša mesto najgorša!“

Mati je čeli čar delala kakor jesih kisel obraz. Oče si ni veliko dal iz tega, mogoče čisto nič.

„Kaj bi vi k temu rekli?“ vpraša prisiljeno resnobno Karl. „če vzamem ta edini biser, ki ste mi ga privabili za ženo in ga pripeljam v vašo hišo?“

„Ali ne, tega gorja in sramote vam nočem nakopati! . . . Tako, ljubi stariši, bodite zdravi, sedaj grem!“ Tako se je poslovil sin smeja in vzel pismo, fotografijo in časnik seboj. „To bo danes smeh v našem „fantovskem klubu“ — hahaha!“

Kakor rečeno, smejali smo se potem res, ko nam je Karl to pokazal, da smo se držali za trebuhe. Da sem bil tudi jaz zraven pri klubu, tega mi ni treba praviti. Vendar, žalibog, sem jaz prvi, da so mi moje peresce s črnim prevlečki. Ženske so pač . . . pa rajše molčimo. Kateri si že oženjeni itak veste, drugič pa naj skusijo. Zdravost